

“ – *Trondheim bør satse på det byen er best på; teknologi og innovasjon.* ”

Målmann på skitur

Havet er svaret, mener Venstres Jon Gunnes.

Tekst og foto: Øystein Lie

Politikere kan krangle så busta fyker, men er enige om én ting. De vil skape en bedre verden og utgjøre en forskjell.

Noen folkevalgte vil selvsagt være i blitzlyset og posisjonere seg, men glem dem.

Å få noe til å vokse, er å vite at ting tar tid.

Beslutninger som tas i dag, forgreiner seg ut i flere år, ja, ofte i årtier fremover.

Å stake ut kursen videre kan være vanskelig nok for hver og en av oss. Tenk da hvilke kvaler våre politikere står overfor.

Selv om Venstres gruppeleder Jon Gunnes sitter på Skistua og ser snøen dale vindskjevt ned mens trærne står som lyse silhuetter mot den gråskimrende himmelen, ser han ut mot havet.

Han mener det er der mulighetene ligger.

Han er ikke i tvil.

For har vi ikke funnet nok en gullåre langt mot nord? Ikke bare én, men flere. Oljeventyret, som mange trodde var på hell, kan være i minst tjue år til.

Friluftsmann. Jon Gunnes sier Bymarka er hellig. – I stedet bør det bygges tettere i sentrum – med boliger og næring om hverandre.

Den nye oljen er så langt mot nord at det krever innovasjon å få den ut. I arktiske strøk er det gjerne så kaldt at konstruksjoner knekker. Isfjell på avveie, sjøis og drivis, kan velte en oljedrøm. Forskerne må finne opp superstål og mer til.

– The World Ocean Space Center er fremtiden. Jeg bruker å si det slik: Om ti-femten år blir havet den store kjøkkenhagen vår. Nesten like viktig som å dyrke mat, sier Gunnes og lener seg tilbake i stolen.

Får Venstrepolitikeren drømmen sin oppfylt, vil et gigantisk maritimt vitenskapssenter til ti milliarder kroner ligge i sjøen rett utenfor Nyhavna. Her skal fremtidens løsninger til havs klekkes ut, til glede for fellesskapet.

som siden har vokst seg stor på å styre vann og kraft ved hjelp av avansert teknologi.

– Powel startet med 36 ansatte og en omsetning på førti millioner kroner, og hadde ti år senere 225 ansatte og økt omsetningen til 250 millioner. Ikke bare norske kraftselskap tok i bruk teknologien vår, men også svenske og finske, sier han.

Men Gunnes mener at Powel dessverre bare er en av få eksempler på kommersiell suksess fra en av byens mest sentrale høydedrag. På Gløshaugen er folk flinke til grunnforskning, men det blir som regel med det.

Det er ikke bare forskernes feil, mener han.

– Kommunen er neppe det første folk henvender seg til hvis

“ | – *Det er politikernes plikt å stimulere næringslivet i konkurranse med andre kommuner.* ”

Hjernebyen. Er det noe Gunnes ofte snakker varmt om, så er det Trondheim som hjerneby.

Og da tenker han spesielt teknomiljøene med utspring fra Gløshaugen.

Gunnes ble med på laget da en gruppe kolleger på Sintef Energiforskning startet firmaet Powel på midten av 1990-tallet, og

man har en idé. Det er synd. Ofte driver en på i fem-seks år, sliter ræva av seg og ender opp med å finne ut at ideen ikke var all verden likevel – eller at den var liv laga. Men hva om kommunen legger til rette slik at ideen kan prøves ut i opptil et halvt år – uten at innovatøren løper all risiko selv?

Gunnes lener seg fremover og svarer på sitt eget spørsmål.

– Jeg mener at det må tenkes nytt. La oss si at en master i dataprogrammering har en god idé om et landskapsarkitektdataprogram; kan ikke så han eller hun sitte på byplankontoret og prøve ut ideen sin der? Det viktige er å få muligheten til å prøve ut ideen sin og bryne seg på de som bruker lignende programmer, sier Gunnes.

“Knoppskyting”, er et ord Venstres mann gjerne bruker. “Intensiver”, likeså. Gunnes mener det er et problem at det er få som våger å starte fra bunnen av. De få kreative som våger å starte for seg selv, har helst vanket i store bedrifter i årene forut. Ikke noe galt i seg selv, men resultatet på lang sikt er færre arbeidsplasser enn det strengt tatt kunne vært med en mer næringsvennlig politikk.

– I tillegg til at kommunen kan ha avtale mellom utdanningsinstitusjoner om hospiteringsplass, kan kommunen stille med lokaler – gjerne hvor flere er samlokaliserte – for å skape et innovativt miljø. I tillegg må det legges økonomisk til rette for små og mellomstore bedrifter. Dagens ordninger er lagt til rette for små bedrifter som på død og liv skal vokse seg store. Men noen er fornøyde med bare en, to, kanskje fem ansatte – men de vil ikke at bedriften skal bli større – for eksempel en håndverkerbedrift – og da bør det finnes løsninger også for dem.

Gunnes tar en liten pause i taleflommen.

– Bedrifter som driver med forskningsarbeid betaler mindre i skatt i dag, men ordningen bør bli mye bedre. Vi håper at tre

prosent av nasjonalproduktet brukes til forskning. Norge og Trondheim kan bli verdensledende på sitt felt.

Sa han verdensledende?

– Ja, fordi norske forskere og ingeniører er relativt billige. En med fem års utdanning i Tyskland tjener ofte en million kroner, mens en med tilsvarende utdanning i Norge har en lønn på seks-sju hundre tusen. I Sverige tjener ingeniørene førti prosent mindre enn i Norge, men til gjengjeld tjener toppsjefene mye mer. Sverige er egentlig den siste Sovjet-stat – i kommunistpartiet fikk som alle vet toppsjefene alle privilegiene, sier han og ler.

Hobbypolitiker på heltid. Politikere sier ja til mye.

Også Gunnes, som akkurat nå tar seg en slurk kaffe.

Et ja kan som kjent lede til litt av hvert.

Stengt tatt hadde Gunnes ingen plan om å bli heltidspolitiker, det var ikke det han ville bli. Det var kraftbransjen og Statkraft som var hans greie, men så fikk han hjemlengsel og dro fra Oslo til fotballaget i sitt hjerte – Storhaugen – et kompislag som fristet tilværelsen i den laveste divisjonen i tjueto år. Ikke en dårlig prestasjon, det elendige nivået tatt i betraktning.

I den nye jobben, i Trondheim E-verk, hadde han fine dager, samtidig som han likte å være hobbypolitiker på si. Gunnes ble fylkesleder i Venstre på begynnelsen av 2000-tallet, og da forskeren Monica Rolfsen ikke ville være venstreleder i 2007, ble Gunnes foreslått.

Mindre offentlige utgifter. Hvorfor kan ikke kommunen leie skolebyggene? Kommunen er ikke flink nok til å drifte bygg, mener Venstres gruppeleder Jon Gunnes.

Og nå sitter han her, og snakker om det å være keeper, noe han mener han har litt greie på.

– Det kan være et jag i mediene. Å være politiker er som å være en keeper. Du redder ikke skudd hvis du står på hælene, du må stå på tærne hele tiden, være på alerten. Så hvis Kveldsnytt ringer, så er det bare å reagere.

- Kan det ikke være velgernes ønske at du klarer å skille mellom vesentlige og uvesentlige saker å engasjere seg i?

- Jo, selvsagt. Du må konsentrere deg om de viktigste sakene. I Venstre er det skole og rettferdigheten for de svake som er det vi vil hegne om, sier han.

Gunnes forteller at det å være politiker er en ganske annen øvelse enn det å være sjef, som må jobbe som jernet fra ni til fire, gjerne litt lengre, mens en politiker kan ta ting i sitt eget tempo og lese sakspapirer også sent om kveldene.

- Nå som barna er voksne, kan jeg jobbe mer om kveldene. Det blir flere timer enn i en vanlig jobb, men det er ikke fullt så anstrengende, sier han.

Telefonen ringer. Gunnes snakker med Ap-mann Åge Bormann.

– Jeg snakket tidligere i dag om rettighetene til papirløse flyktninger på NRK Trøndelag, og Åge ville si at han er mer enig i meg enn i sitt eget parti i saken.

– Ikke verst, sier Gunnes og ler.

Havnefloken. Å være politiker vil gjennom å si ja, også si nei til noe annet.

Når Gunnes sier han vil gå for at det skal bygges sentrum-snære boliger og næringslokaler på Brattøra og Nyhavna, mener motstandere at han forteller indirekte at Trondheim skal kvitte seg med havna – et kommersielt navn hver by bør ha. På Nyhavna er det nærmere to tusen arbeidsplasser, og hvor skal disse ta veien? I Orkanger er kapasiteten sprengt.

Samtidig blir Trondheim tre tusen hoder flere hvert år. Det bygges for fullt på Ranheim, men på sikt bør fortettingen skje der folk vil bo – i byene – samtidig som bedrifter får lov å utfolde seg i samme område, mener Venstre.

Rødt, for eksempel, mener at havneområdet vil bli Oslos svar på Tjuvholmen, hvor bare de rike og velstående kan bo, samtidig som industrien går fløyten. Gunnes mener at det får så være, da letter det i det minste på boligtrykket andre steder i byen.

– Vi skal ikke bygge et nytt Vikåsen eller Kolstad. Vi vil at folk skal bo i sentrumsnære leiligheter, mens SV og Ap vil at industrien skal være der. Vi sier nei til at tungindustrien skal legge beslag på de beste områdene i byen, men at bolig og næring kan leve side om side. For å skape liv, ønsker vi en messehall på Brattøra, og gjerne boliger i dagens godsterminal, sier Gunnes.

“ – Om ti-femten år blir havet den store kjøkkenhagen vår.”

Kjemper mot monopolisme. Næringspolitikk handler også om livet rundt. Som skole, veier, slike ting.

Gunnes mener at så lenge en bedrift eller privatperson slipper å tenke på rammeverket rundt, om det er bra nok skole og gode nok veier, så er samfunnet på god vei til å fungere bra. Samtidig bør de offentlige kostnadene ned, og Gunnes kan ikke fordra monopolisme og alt som kan ligne på det.

– Bør søpla tømmes av kommunen? Det er jeg ikke så sikker på. Feiing av gata må vel heller ikke være en offentlig oppgave. For ikke å snakke om skolene; må kommunen eie alle byggene? Vedlikehold blir ofte en salderingspost, fordi det verste er å legge ned sykehjemsplasser. Men når Nyborg skole må rives etter bare førti år på grunn av fukt og mugg, ja da – sier Gunnes og lar ordene henge i lufta.

Gunnes retter også et spark til Næringsforeningen.

– De er for defensive når de hevder at folk må bruke bilen for å handle i byen. Alle vet at mange biler skaper kaos. Ingen trives i en by full av biler. Det er i gågatene hvor omsetningen er størst, sier han.

Filler danser ned fra himmelen. Gunnes tar på seg ryggsekken, smører skiene, spaserer ned til skisporene.

Setter seg i hockey og forsvinner.